

רות עם שיער שחור. לגביהם הייתי נציגה של המעמד היהודי הבינוני הבורגני מ' גולדרס-גרין. מיבצר הבורגנות היהודית ב' לונדון. ולא שיכנעתי אף אחד, כשאמרתי שבישראל לא כולם עשירים ושאיני ישרא' לית, לא סתם יהודיה. זו היתה הפעם הראשונה שהתייחסו אלי כמו אל יהודיה, כשאמרו לי כמה פעמים, בצחוק: יהודיה מלוכלכת. החלטתי שחוש-ההומור שלי לא מפותח עד כדי כך שאקבל את זה."

אולי בגלל אכזבתה מהאנגלים ומהאנגליה הירבתה מירב לבוא ארצה לחופשות-מול-דת. ושמרה על קשר הדוק עם הארץ. היא אינה מוכנה להודות, אך גם קשר רומנטי עמוק קשר אותה לתל-אביב. כשסיימה את הלימודים החליטה לנסות להתקבל לעבודה בתיאטרון אנגלי. זו היתה משימה כימעט בלתי-אפשרית. לונדון מוצפת סטודנטים בוגרי בתי-ספר למישחק, חוקי איגוד ה' שחקנים נוקשים מאד ומירב, למרות כישרונה שהוכר בבית-הספר, שם הצטיינה, היתה וזה, למולה שלטה היטב בשפה ה' אנגלית כיוון שאביה, האמריקאי במוצא, לימד את בנותיו הצבריות את שפת אמו.

ואו, לגמרי במיקרה, פגשה מירב כצלם הישראלי המצליח היום בלונדון, אלכס אנור, וזה סיפר לה, כי התפנה מקום ב' להקתו של פיפ סימונס.

היא לא האמינה כי תתקבל לעבודה אצל סימונס המפורסם, אך החליטה לנסות בכל-זאת. להקתו של סימונס היתה או בשיא הפופולאריות שלה, והופיעה במקומות ה' מוכובדים ביותר בלונדון. מירב חזתה בשתי הצגות של הלהקה, ונדלקה. האפשרות ל' עבוד עם סימונס היתה עבורה, לדבריה, חלום בלתי-רמז. יתירה מזו: "אמרתי ל' עצמי שאם כבר לעבוד באנגליה, או רק איתם, כי האפשרות האחרת שמציע ה' תיאטרון האנגלי לבשים שתורת-שיעור היא תפקידים של מכסיקאיות או ספרדיות, וזה לא עניין אותי."

פיפ סימונס, הבימאי הנודע, עומד בראש קבוצה שהתגבשה מתוך ה' תיאטרון הלא-ממוסד של לונדון בשנות ה' שישים. הקבוצה קיימת מזה עשר שנים,

חצי-עידום

לדבריה הופיעה בעידום מלא בהצגות של פיפ סימונס, ולהרגיש טפחיים, על בימת התיאטרון בלונדון.

לא נוח בהצגות אלה היה מגוון. השחקנים הכירו זה את זה טוב עד כדי כך שהיו מתקלחים יחד. במחזה דייך מישנה בו היא משתתפת היום, מרגישה מירב שלא בנוח כשעליה לחשוף טפח.

האינטנסיביות של העבודה. ראינו זה את זה בכל המצבים, ולא רצינו לראות זה את זה במיטה. כשהיינו בפאריס, נמאס לי מהקבוצה. כלי-כך שבעתי ממנה, שהסתובבתי רק עם צרפתים. נכון שהיו לי כמה רומנים בתוך הקבוצה, אבל הם לא היו משמעותיים. היחסים האישיים (המשך בעמוד 40)

העבודה היתה מעל לכל. כשהייתי עם ה' קבוצה היא היתה כל עולמי. כל מה ש' עשייתי היה לנגן, לעבוד, לשחק ולשתות. היינו 11 איש, שתי בחורות ותישעה בחור' רים. היינו נוסעים ארבעה ימים רצופים מקופנהאגן לניצה, בתוך אוטו סגור. היה קשה. הופענו בעידום, התקלחנו ביחד, אבל לא היה בינינו שום דבר מיני. אולי בגלל

לונדון מירב גרי שוקעת בשלג של לונדון הערפילית, מזג-הערפילי ואכזבתה מן האנגלים הסגורים מנעה ממנה לתקוע יתד בבירה הבריטית.

תל-אביב מירב טובלת במימי הים התיכון, מול מלון דן. לדבריה, התקשתה להסתגל ל' ערפל של לונדון אחרי השמש התל-אביבית.

הוחלט לקבלה לתוכה כחברה מן השורה. מספרת מירב: "קשה לי להגדיר את סימונס. התיאטרון שהוא עוסק בו הוא חזותי מאד ואפקטיבי מאד. זהו תיאטרון של שחור-לבן, ערפל, עשן אדום וארונות מתים. סימונס מכיים כבר שנים בתיאטרון הלא-ממוסד, ותמיד בוחר סיפורים ומעבד אותם יחד עם הקבוצה. איתו עובד ה' מוסיקאי כריס גצ'רן, שצמח מתוך ה' רוקי-ירול המוסיקה הקלאסית. כריס גר בחדר עם אוסף של מיליון היפופיטימס קט' נים מכל המינים ומכל הסוגים. הוא ניגן ב' להקות רוקי-ירול ידועות, וכעת הוא כותב ללהקת פיפ סימונס.

ואנשיה עורכים ניסויים בתיאטרון. חברי הקבוצה, שהם כיום שחקנים מיקצועיים, החלו את דרכם כחובבים שמיקצועותיהם המקוריים היו צילום, הוראה וציור. השי' לוב של שחקנים מיקצועיים ושל אנשים המכירים תיאטרון מצדדיו השונים, הפך את קבוצת פיפ סימונס לקבוצה-יוצרת מיוחדת-במינה.

הבימאי הישראלי נפתלי בינן המנוח היה מקורב מאד לקבוצה זו, ועד היום הוא מוכר לעיתים קרובות בתרגילים שמבצ' עים חבריה. אחד ההבדלים הוא פיטר איר' ליוור, מי שניהל במשך שנים רבות את האובר-האוס, מי שכתב את התיאטרונות הלא ממוסדים והניסיוניים של לונדון והחליט, בגיל 50, להפוך שחקן. פיפ סימונס בן ה'36, העומד בראש הקבוצה, הוא יהודי מישפחה בורגנית של רוקחים השונא את היותו יהודי. הוא נחשב טיפוס ציני מאד, עצוב וקודר.

לשמור על

שפיות-הדעת

א ל קבוצת אנשים מורה זו נקלעה מירב גרי, הצעירה הישראלית שלא האמינה למישמע אוניה כאשר, כעבור מיבחו קצר ויום של עבודה עם הקבוצה,

